

Innehåll

- 1 Vad bör göras?
- 2 Se barnen som egna individer
- 3 Mångkulturalismens baksidor (del 1)

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst..se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Vad bör göras 5 år efter mordet på Fadime?

Soleyman Ghasemiani

Den 20:e januari 2006, när jag tog emot priset från Fadimes Minnesfond för mina insatser för jämlikhet och kvinnors fri- och rättigheter och mot hedersbrott, började jag mitt tacktal med att berätta om den stora sorg jag kände för att ta emot priset. Priset i sig var en bekräftelse på att det finns människor som förvägras den grundläggande rätten att få finnas till och leva sitt liv så som de själva önskar; att världen inte är så som den bör vara. Även i år kommer någon att bli tackad för sina insatser mot hedersvåld eftersom vi brottas med problemet fortfarande. 5 år efter mordet på Fadime, tvingas fortfarande tusentals flickor att leva under kyskhets- och hederskulturens människoförnedrande normer i patriarkala, traditionella och religiösa miljöer.

Visst allt är inte likadant som det var för 5 år sedan eftersom varken livet eller samhället är statiska utan befinner sig hela tiden i rörelse och förändring. Många diskussioner har förts; många tankar utväxlats; många erfarenheter har grundlagts, en

del lagar har ändrats och en social och politisk kraftmätning pågår ständigt ute i samhället. Sist men inte minst har Sverige hunnit byta den politiska makten vilket kommer att sätta sina spår även på denna front, alltså

kampen mot hedersbrott, och för barns i allmänhet och för flickors fri- och rättigheter i synnerhet.

Tidigt under valkampanjen deklarerade kyskhetskulturens konservativa och islamistiska krafter sina önskemål och krav på särbehandling och särskilda lagar för de svenska "muslimerna". Centerpartiet hade till och med sin egen islamistiska parlamentskandidat som ställde sig bakom de framförda kraven från islamiska rådet.

Gå till sidan 5

Se barnen som egna individer

Maria Hagberg

Denna text är Maria Hagbergs tal vid Barnen Först 4:e internationella konferens i Stockholm 2006-10-06.

Jag har lång erfarenhet av arbete med barn och ungdom. Började jobba med denna målgrupp för trettio år sedan. Jag är själv mamma och har tre, idag vuxna, söner. När jag fick inbjudan så var jag ganska oklar över vad jag skulle tala om. Området är hur stort som helst men jag bestämde mig slutligen att fokusera på några av de mest utsatta barnen i Sverige. Mitt arbete som socialarbetare har naturligtvis präglat min syn men även tiden som barnskötare dessförinnan.

Min bakgrund är först fjorton år som barnskötare inom barnsomsorg, skola och särskola. Jag arbetade främst med funktionshindrade barn. Därefter utbildade jag mig till socialarbetare och hade fokus på barn och ungdom med svår social problematik, våld i familjen, missbruk och brister i omsorgen.

Naturligtvis träffade jag då på barn som diskriminerades på grund av familjens fattigdom eller utsatthet som ex invandrarfamilj.

De senaste sexton åren har jag arbetat som socialsekreterare och till det närliggande arbetsområden.

Många invandrapojkar fick omhändertags för starkt utagerande, kriminalitet och missbruk, i tonåren. De var överrepresenterade i förhållande till befolkningsstrukturen. Samhällets myndighetsapparat hade lägre toleransgräns, tolkar anlitas inte alltid, barnen fick fungera som tolkar, familjerna erbjöds inte stöd på hemmaplan i samma utsträckning som svenska familjer på grund av brist på kulturkompetens och fördomar inom socialarbetarkåren.

De sista åren inom socialtjänsten arbetade jag halva min arbetstid med ett socialstyrelseprojekt: Barn behov i centrum. Detta var ett regeringsuppdrag för att förbättra det sociala barnavårdsarbetet och ge bättre rättssäkerhet och likvärdig bedömning inom socialtjänstens område.

En tidigare studie av familjehemsvården hade visat på att, de av samhället omhändertagna barnen, hade dåligt uppföljd vård med allvarliga konsekvenser för deras hälsa och utbildning,

bland annat. Samhällsvården hade inte den förbättrande effekt som var syftet med omhändertagandet. Barnens egna berättelser togs inte med och därför kopplades till projektet en implementering av FN:s Barnkonvention. Här var det en klar diskriminering både av barns rättigheter men också mot de sämsta ställda familjerna.

En vinjettstudie gjordes innan Barns behov i centrum startade. Ett fiktivt fall lades ut i fem svenska kommuner. Utfallet blev allt från; ingen åtgärd alls till omedelbart omhändertagande och detta visar en rättsosäkerhet för de mest utsatta barnen i vårt samhälle. I allt för hög grad är handläggningen beroende på den enskilda handläggarens värderingar och erfarenheter/ eller brist på erfarenheter.

Funktionshindrade barn

Det är en mycket utsatt grupp vad gäller diskriminering. Redan på BB kunde föräldrarna mötas med rådet att lämna bort dem och liknande. Finns det ett större förakt mot barn med funktionshinder – ”du är inte värd att ha föräldrar”?

Många gånger funderade jag över hur samhället såg på barnen. De särbehandlades på alla möjliga sätt. I skolan och förskolan var de mest ”till

besvär”. När inte den fysiska miljön var anpassad efter alla barns behov, så blev barnen med funktionshinder ofta åsidosatta och besvärliga (oftast deras föräldrar som, beundransvärt nog, vågade ställa krav). De placerades inte sällan på särskilda institutioner och fick oförsvarligt lång skolväg enbart på grund av sitt handikapp.

De senare åren ha vissa förbättringar skett i samband med LSS lagstiftningen som innebär bl a rätt till assistens och anpassat boende.

Här finns det fortfarande brister och luckor i lagstiftningen. I flera fall har det skett att kommunen beviljar bistånd till barnet, men sedan verkställs det inte. Detta innebär moment 22, de har fått beviljat insatser men kan inte tillhandahålla dem (ofta av ekonomiska skäl). En rättslöshet uppstår. Det går inte att överklaga ogenomförd verkställighet. Beslutet är ju beviljat.

Det jag många gånger reflekterat över är hur mycket arbetet som läggs på föräldrarna, särskilt på mödrarna, och hur de får lägga otroligt mycket energi på att påverka myndigheter och frivilligorganisationer för att barnen ska få gå i den skola som passar bäst och erhålla den hjälp som då behövs. Likaså får föräldrarna kämpa för rätten till avlastning för egen del och kolonivistelse för barnen. Inte sällan slutade det med skilsmässa i familjen.

Barnen som integreras i vanlig skola och inte skrivs in

på specialenheter särbehandlas. Skolplaneringen är inte anpassad efter de mest behövande. Barnen blir tidigt medvetna om den diskriminering de utsätts för, att de är till besvär, inte kan hänga med på de aktiviteter eller den undervisning som erbjuds ”friska barn”.

Med sorg i hjärtat har jag gång på gång tänkt på deras framtid där de döms till ett utanförskap på grund av sitt funktionshinder. De har inte samma rätt till boende, studier, arbete, kärlek, föräldraskap mm den dag de är vuxna. Detta är diskriminering i allra högsta grad. Diskriminering på grund av funktionshindret.

Flyktingbarn

En annan gupp jag gärna vill lyfta som också lever i rättslöshet det är flyktingbarnen. Deras situation förvärras av den cyniska hållning som ofta råder i de politiska församlingarna. De lever i ingenmansland.

Nyligen sändes ett reportage om de apatiska flyktingbarnen. Den tidigare regeringens talespersoner och till dem kopplad expertis har upprepat hävdad att ” det är fejkat”, att barnen inte är sjuka och föräldrarna har utsatt dem för övergrepp. Detta är lögn och myter som sprider fördomar och rasism. Det vet jag, och många med mig, som är engagerade i flyktingar och asylsökande familjer.

Jag läste för drygt trettio år

sedan barnpsykiatri under utbildningen till barnskötare. Sedan såg jag flera exempel på apatiska barn under arbetet med funktionshindrade barn på institutioner. Dessa barn utsattes många gånger av övergrepp av olika slag av institutionsskadad eller utbildad personal.

Min tid har även innefattat arbete inom sjukvården och vi fick noggranna instruktioner vid arbetet på BB hur barn kunde uppvisa spädbarnsdepressioner och avskärma sig från omvärlden. Något som kunde ge bestående men.

Barn i olika åldrar som uppvisar depressioner pga av understimulans, avsaknad av ömhet och kärlek, traumatiserade tillstånd på grund av våld, bevittnanden av våld och andra övergrepp har samma förödande effekt.

Trots att fenomenet är väl känt både nationellt och internationellt har flera barn avvisats från Sverige i detta tillstånd.

Jag har själv följt, stöttat en familj i fler år där fyra av fem barn uppvisade allvarliga symtom i denna riktning, de levde under starkt utvisningshot, föräldrarna riskerade dödas/fängslas om de återvände. Två av barnen var under långa tider sängliggande, djupt deprimerade och avskärmade. Barnpsykiatrin skrev ut beroendeframkallande medicin bl.a. benzodiazepider, i sin maktlöshet. Ett av barnen har fått försenad utveckling på grund av den extrema stressituationen, ett annat har fått

kronisk ämnesomsättnings-rubbning.

Barn som bevittnar våld

Här vill jag ta upp mina egna erfarenheter. Jag har vuxit upp i en familj där det förekom våld och har under min yrkesverksamhet träffat många barn och ungdomar med liknande erfarenheter. Antingen har de själva utsatts eller någon närstående, oftast mamman. Senaste året har närmare 25000 misshandelsbrott mot kvinnor anmälts. Det finns de som hävdar att siffran har ett mörkertal som ligger 3-5 ggr högre. Det innebär i värsta fall 125.000 misshandelsbrott mot kvinnor. Många av dessa är också mammor, där flertalet av barnen bevittnar våldet vill jag hävda. Räkna man med två barn per familj så blir siffran 250.000 barn.

För några år sedan utbildade jag poliser i NV Skåne om barnens situation då de bevittnar våld och konsekvenserna av det. Polisen hade då ett förlegat anmälningsförfarande där våld i familjen/mäns våld. Det angavs som lägenhetsbråk och andra omskrivningar. Det hände tom att barnen själva ringde polisen, de åkte dit rapporterade en "medling", men inte en notis vare sig att barnet kallat dit dem eller en anmälan till socialtjänsten. Detta har förbättrats. Barn som anmälare/eller vittne till våld betecknas nu som "Barn i fara" och anmäls automatiskt till socialtjänsten. Kontinuerlig

utbildning behövs dock, helst i grundutbildningen, då nya kullar poliser kommer. Inom socialtjänsten finns det fortfarande brister då en del socialsekreterare missuppfattat och tror att man ska göra en "överprövning" innan man anmäler till polisen om barn utsatts för våld i familjen direkt eller indirekt. Det finns en klar lagstiftning kring barnmisshandel och misstanke om brott. Socialtjänsten ska inte utreda brott utan ev vårdbehov!!!

Barn som utsatts för våld eller bevittnar våld diskrimineras alltså inom myndighetssystemet, här finns mycket kvar att göra.

För närvarande jobbar jag med unga flickor utsatta för hedersrelaterat våld, som inte är ngt svenskt fenomen, vilket ofta felaktigt påpekas av feighet att ta tag i frågan, utan ett internationellt problem som vi måste arbeta med gränsöverskridande. Denna grupp av flickor (även pojkar utsatts) har varit osynlig fram till mordet på Fadime Sahindal. Problematiken har sin grund i religiös fundamentalism och konservativa traditioner. I arbetet har jag tagit emot flickor från ca tjugo länder, inklusive Sverige, och med olika religiös tillhörighet eller traditionalism.

Grundproblemet är att på ett extremt sätt vaka över flickans oskuld dvs kontrollera flickans sexualitet. Flickan betraktas som familjens ägodel och ett giftermål kan generera inkomster och social trygghet till familjen. En form

av sexslavhandel. Inom dessa grupper är det också viktigt att den tilltänkta partnern har "rätt" etnicitet och "rätt" religiös tillhörighet. Skulle den unga flickan/pojken vara homosexuell betraktas detta ytterst hotfullt. Dessa unga människor hotas till livet, får gömma sig, hotas av tvångs-äktenskap eller "försäljning" till äktenskap. Ibland förs de ut ur landet för att detta ska verkställas.

Under åren som socialsekreterare träffade jag flera romska familjer. Det var långt upp under 90-talet okej att förbise fr a flickornas skolgång. De skulle ju ändå "giftas bort" enligt kulturen och vad skulle de då med kunskaperna som förmedlades av skolan? Dessa flickors rätt till utbildning och senare ett självständigt liv osynliggjordes och görs till viss del även idag. Alltså kan vi lätt konstatera att våldet förekommit långt innan stora invandrargrupper kom till Sverige.

Hedersrelaterat våld, där "hedern finns mellan kvinnans ben", är rasistisk, homofobisk och i allra högsta grad kvinnoförtryckande. Det är brott mot barnkonventionen på många punkter och ett starkt hot mot jämställdhetsarbetet i Sverige och i världen i övrigt.

Sammantaget vill jag konstatera att arbetet för att implementera Barnkonventionen och motverka diskriminering av barn i Sverige måste fortskrida och intensifieras.

Vad bör göras.....

Maktskiftet är nu ett faktum. Sverige har en borgerlig regering, en högersväng på det politiska planet som kommer att påverka styrkeförhållandena på hela den sociala sfären. Redan innan maktskiftet fick religiösa krafter fri lejd till de minsta barnens domän och rätten att starta privata och självklart även religiösa förskolor. Den nya regeringen inhyser visserligen tidigare frispråkiga politiker med kontroversiella åsikter och förslag mot hederskultur, så som Nyamko Sabuni. Hon blev tidigt måltavla för de islamistiska krafternas hatkampanj för att visa den borgerliga regeringen sina sympatier och om möjligt flytta sina positioner fram ytterligare. Över 30 islamistiska organisationer skrev under ett upprop med krav på hennes avgång i början av november 2006, i en artikel i Svenska Dagbladet. De traditionella krafterna nöjde sig inte med att Nyamko Sabuni gjorde tidigt avbön för sina innan-valsegern-åsikter i sin nya roll som integrationsminister och förklarade dem som tidigare enskilda åsikter och att hon som minister kan inte stå för dem eftersom hon skall företräda hela regeringen och inte den gamla Nyamko.

Vad bör göras då?

Under sina första 100 dagar som integrationsminister och ansvarig för däribland frågor rörande hederskultur har Nyamko Sabuni inte sagt så

mycket. Hon har visserligen bett departementet om en djupare analys av behoven utan några brandtal för de utsatta flickorna. Det hon tidigare kritiserade den socialdemokratiska regeringen för, sitter nu i hennes knä. De ansvariga myndigheterna för akuta åtgärder för de flickor och pojkar som drabbas av hedersbrott är nu mer upprustade och vaksamma än tidigare och kan erbjuda de hotade det omedelbara skydd de behöver. Trots en hel del brister även på det planet, får man ändå medge att det har gjorts stora framsteg jämfört med tidigare. Utan att bagatellisera det arbetet kvarstår faktum att akutsjukvård inte är någon insats mot det som vållar sjukdomarna. För att bli av med sjukdomar en gång för alla måste man angripa källan eller källorna annars finns de där ständigt och väntar på sina offer en efter en i all evighet.

Hedersbrott har sina rötter i kyskhets-, och hederskulturen. Normerna och värderingarna i kyskhetskulturen är öppet kvinnofientliga. De könsroller som den sanktionerar och befrämjar, är rigida, patriarkala och kränker kvinnans integritet, hennes rätt över sin kropp, sin sexualitet och sitt självbestämmande. De religiösa skrifterna bygger på de patriarkala värderingarna, på kvinnans underkastelse, på flickors rättslöshet och på könsapartheid. Dessa normer och värderingar och system måste bekämpas på alla plan för att samhället skall vara resistent för dess angrepp och för att kunna försvara alla sina medborgare, särskild de små,

lika fri- och rättigheter. För att uppnå detta krävs följande omedelbara åtgärder:

1- Skolan skall vara en sekulär institution, en frizon för barn utan olika religioners vidskepliga och patriarkala värdesystem och perspektiv. Stäng alla religiösa skolor.

2- Barn har ingenting med religion att göra därför skall inte skolan bli en skådeplats för olika religiösa yttringar eller symboler.

3- Slöjan är patriarkatets s e x u a l v i d r i g a o c h kvinnofientliga påbud. Barn skall skyddas från dess rigida och omänskliga könsroller. Därför skall barn inte bära slöja.

4- Könsstympning är en traditionell och religiös sedvänja. Barn har per definition ingen religion. Därför skall könsstympning förbjudas också när det gäller pojkar.

5- Religion skall vara en helt och hållet privat sak. Inga statliga eller kommunala medel skall ges till religiösa institutioner eller samfund.

6- T v å n g s - o c h arrangerade äktenskap måste förbjudas klart och tydligt.

7- Dumpning av barn i föräldrarnas gamla hemländer måste stoppas och de ansvariga straffas hårt.

8- Staten måste stödja de progressiva krafterna i samhället som kämpar för alla människors jämlikhet och de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna för att motverka heders-, och kyskhetskulturens patriarkala normer och värderingar.

Mångkulturalismens ...

Under många år stödde Tatchell Londons borgmästare Ken Livingstone, och var aktiv i dennes senaste valkampanj, men när "Red Ken" omfamnade Yusuf al-Qaradawi, andlig guru på tv-kanalen al-Jazira och förespråkare för avrättning av bl a muslimska avfallingar, blev det en eftergift för mycket för islamismen:

- Delar av vänstern har blivit besvikna på arbetarklassens brist på revolutionär glöd, så nu letar de efter ersättare. De ser en massa upprörda muslimer och tänker

att här är några som kanske kan krossa kapitalismen. Det finns också en utbredd känsla av kolonial skuld bland vita liberaler, som drar slutsatsen att vi inte längre har rätt att fälla moraliska omdömen om människor från andra kulturer.

För British Muslims for Secular Democracy är det centralt att skilja stat och religion åt: därför nej till religiösa skolor. Progressiva muslimer släpps sällan fram i medierna, säger Reem

Maghribi, därför byggs ett långsiktigt opinionsarbete upp genom den nya organisationen, som initialt dragit till sig främst journalister, författare och andra kulturarbetare. Maghribis frispråkighet kan säkert stöta multikulturalismens ordningsmän, men själv har hon inga problem med att kombinera åsikten att muslimer nedvärderas och framställs som korkade i syfte att rättfärdiga det som sker i Irak med uppfattningen att det finns en hög grad av otacksamhet hos de muslimska invandrare som demonstrerar för rätten att bära slöja på jobbet.

- Deras första månader här i landet är fantastiska. De får bostad, bidrag, hjälp att hitta arbete. Nu begär de att få ta hit alla sina traditioner och regler och att britterna måste acceptera dem. Varför stannade de då inte kvar där de bodde? Det kunde de inte av politiska skäl? Okej, då fick de flytta hit. Kanske har det blivit dags för dem som inte vill integreras att säga: britterna välkomnade oss, nu borde vi välkomna dem.

Ziauddin Sardar är krönikör i New Statesman och författare bl a till "Why do people hate America?" och "Desperately seeking paradise", den senare en filosofisk och ideologisk resa bakåt i muslimska och privata spår, kantad av besvikelser. Sardar brukar säga sådant som att om någon erbjöd ett antiamerikanskt demonstrationståg i Islamabad green cards till USA skulle alla slänga plakaten på marken och rusa till flygplatsen. Jag följer honom uppför de smala

trapporna i hemmet i Colindale i norra London, en lite halvrufig stadsdel med vadslagningsbutiker och tung genomfartstrafik, och i arbetsrummet lyckas han få nytt liv i en slocknad cigarr.

För Sardar handlar multikulturalism snarare om makt - jobb, utbildning, tillgång till politik och medier - än om det den har blivit, en fetischering av kulturella skillnader på det gemensamma bekostnad. Bilden av ett stamsamhälle utan gemensam plattform förstärks av att medierna söker det extrema; den som säger att de otrogna ska dödas får fetare rubriker än den som tycker att alla ska bli vänner.

- Den verkliga tragedin är att extremisterna har kunnat lägga beslag på debatten och tvinga fram nya repressiva lagar. Den stora majoriteten muslimer är förskräckta över de här människorna.

Tunnelbanebombarna i London förra sommaren skapade en ny sorts nervositet; gärningsmännen dök ju upp inifrån, de var inte influgna från bergen i Pakistan eller Afghanistan. De framstod som ordinära.

- Alla samhällen har extremister, säger Ziauddin Sardar, och marginalen förser dem med osynlighet. Det har varit oerhört svårt att ringa in terroristerna eftersom de ofta är knutna till moskéer som ser oskyldiga ut och där ingen skulle drömma om att något sådant skulle kunna ske. Ju rymligare samhällets utkanter är, desto lättare för extremisterna att hålla sig dolda och odla sitt hat.

Mångkulturalismens ...

perspektiv får korsa varandra.

Och det kommer antagligen också att smitta av sig på svensk debatt, med dess ofta ängsliga tolerans för värderingar och handlingar som innerst inne betraktas som oförenliga med demokrati och jämställdhet.

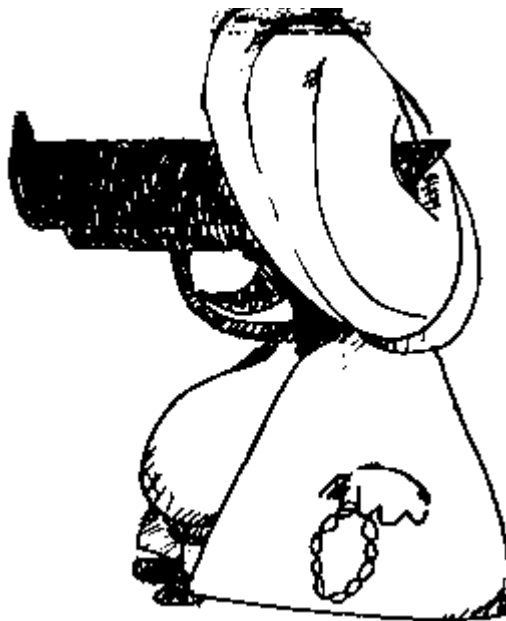
I London blir nästan varje iakttagelse om kulturblandningar omedelbart trivial; jag går under fem dagar säkert dubbelt så många mil genom det myller som utgör metropolens lockelse, transporterar mig från Southalls bollywoodhögtalare till Bethnal Greens glåmiga socialtjänstlägenheter, banar mig väg genom klädkoder och upprörda protester mot andras yttrandefrihet. Inte ens de trosvisna lyckas upprätthålla enhetliga fasader. I den pryddigt skurade East London Mosque ligger en affär som säljer aggressiva Scarface-jackor och påtända actionfigurer.

Vetenskapsjournalisten Ehsan Masood blev glad när British Council gav honom uppdraget att skriva en medieguide om landets muslimer. För honom är det viktigt att peka på det sammansatta och spretiga, på att två miljoner människor omöjligt kan tala med en mun.

- Med en bred definition, att olika kulturer lever fredligt tillsammans, fungerar multikulturalismen utan tvivel i vardagen. Om regeringen byter politik får det inte heller någon större betydelse för dem som dagligen arbetar med

minoriteter ute i kommunerna. År 2010 kommer Birmingham att vara den första stora brittiska staden med icke-vit befolkningsmajoritet. En massa planering pågår för att detta inte ska slå bakut, vilket det kan göra.

För ett år sedan utbröt våldsamma bråk, med döds-

offer, mellan ungdomar med karibisk och asiatisk bakgrund i Birmingham-stadsdelen Lozell.

- Men, säger Masood, det är en demografisk situation som inte går att förhindra. Det finns inget alternativ till att göra detta framgångsrikt.

Han tycker att det är förståeligt att människor vill vara nära sin släkt och därför lever i enklaver.

- Men det är också önskvärt att grupper blandas. Hur åstadkommer man det? Det är den sociala ingenjörfrågan som aldrig ställs: hur? Muslimer ser sig som väldigt maktlösa, ingen annan bryr sig om deras sharialag eller deras kalifat. Varenda unge i Mellanöstern får fortfarande lära sig hur kartan ritades om

efter andra världskriget och hur blåsta vi blev. Känslan av kollektiv orättvisa tränger djupt.

Yttrandefriheten i väst uppfattas mot bakgrund av Irakkriget inte som ett skydd för minoriteter utan som ett redskap för att skymfa islam.

- Man vågar knappt tänka på vad som kunde ha hänt om "Satansverserna" hade publicerats nu, säger Ehsan Masood.

Peter Tatchell hör till dem som lever under konstant hot. Folk som vill honom illa hör av sig via mejl och telefon, hans bostad har metallförstärkt ytterdörr, järngaller för fönstren och brandsläckare i alla rummen. Vreden har Tatchell dragit på sig

som islamkritisk debattör i bl a The Guardian och som talesman för homoorganisationen OutRage.

- Regeringens fokus på kampen mot terrorismen har vänt bort blicken från de allvarliga övergrepp som sker i namn av kulturell tradition och religiös sedvänja, sådant som våld i familjen, hedersmord, kvinnlig könsstympning och övergrepp mot homosexuella. Om en liberal muslim tar upp de här frågorna stämplas han som islamofob och förrädare. Och låt oss vara uppriktiga, det finns folk där ute som är beredda att döda i islams namn.

Gå till sidan 6

Mångkulturalismens baksidor (Del 1)

Lars Åberg

Följande är en text av frilansjournalisten Lars Åberg om mångfaldspolitiken i Storbritannien. Denna text har tidigare publicerats i GP på kultursidan i två delar. Den första delen hade rubriken "Brittisk mångfald under förändring.". I detta nummer av Barnen Först återges den första delen. Andra delen publiceras i nästa nummer. "BF-redaktionen"

Brittisk mångfald under förändring

LONDON 1:

I mångkulturfrågor brukar brittiska hållningar påverka de svenska. Och nu ifrågasätts både den offerroll som inte sällan tilldelas invandrarna och bilden av de inflyttade som ett enhetligt kollektiv utan inre meningsmotsättningar.

I den pakistanskfödde Londonförfattaren Nadeem Aslams vackert utsmyckade roman "Kartor för vilsna älskande", som utspelar sig bland asiatiska invandrare i Storbritannien, får en sentens från Octavio Paz inleda: "En

människa är aldrig det hon är utan det jag hon söker."

Just det där motståndet mot att låsas fast, i en dogm eller i en föreställd gruppidentitet, går igen i de flesta intervjuer jag gör under den kanske sista ljumma höstveckan i London. Jag är här för att få veta mer om de senaste förskjutningarna i multikulturalismen: är den officiella brittiska toleranta hållningen på upphållningen, döljer höstens slöjdebatt och ministeruppmaningar till muslimska föräldrar att hålla efter sina barn så att de inte blir terrorister även andra, outtalade frågor?

Nadeem Aslam skrev nyligen också i en artikel att multikulturalismen skapat en ny sorts apartheid; den har

blivit en helig ko som uppmuntrar muslimer att kräva separata skolor och annan särbehandling och i detta får de stöd av labourregeringen och av oreflekterande medelklassjournalister, som inte förstår faran i de krafter de ställer sig bakom.

En av de muslimska röster jag möter i London tillhör Reem Maghribi, chefredaktör för tidskriften Sharq och initiativtagare till den purfärska organisationen British Muslims for Secular Democracy:

- Vissa muslimer anser att multikulturalism går ut på att man kan göra som man vill. De har missförstått det hela, nämligen att det handlar om att absorbera olika ståndpunkter. Deras slutna samhällen måste öppna sig för debatt och för andras kultur. Hur kan vi klaga på att vissa briter inte tar till sig mångkulturen när muslimska grupper samtidigt vill tvinga på andra sina uppfattningar?

Mångfaldspolitiken i Storbritannien håller på att omprövas; det betyder inte att samhället blir mindre mångkulturellt, däremot att fler

Gå till sidan 7

Barnen Först

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

Postgiro:
40 55 55-4

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org